

Č. 12.773.

Pojišťovací právo: * Při posuzování otázky, zda nastala invalidita ve smyslu § 17 pens. zákona č. 26/1929 Sb., nelze jako irelevantní vyloučiti okolnost, že zaměstnanec vykonává dále své dosavadní zaměstnání.

(Nález z 12. února 1937 č. 10.934/37.)

V ě c: František Š. v Praze (adv. Dr. Ladislav Polák z Prahy) proti rozh. min. soc. péče v Praze z 18. dubna 1934 o pensijním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Praze zrušila výměrem z 1. dubna 1932 své výměry ze 4. září 1931 a 2. ledna 1932 o pojistné povinnosti a předpisu pojistného, kterými byl st-l prohlášen za pojištěním povinna od 1. ledna 1929 ve svém zaměstnání u firmy »Humus« v Praze a zařaděn do příslušných tříd služného, z toho důvodu, že ohlášky firmy z 3. a 18. července 1931 staly se po vzniku pojistného případu a jsou podle § 5 odst. 5 zákona č. 26/1929 Sb. neúčinné, ježto lékařským šetřením bylo zjištěno, že st-l je trvale neschopen k výkonu svého povolání již ke dni 3. července 1931. Odvolání, jež podal st-l z tohoto výměru, zem. úřad v Praze nevyhověl v podstatě z těchto důvodů: Podle dobrozdání ústavního lékaře je st-l pro svou tělesnou chorobu neschopen k výkonu svého dosavadního povolání a tedy invalidním podle § 17 zákona č. 26/1929 Sb. Dále je podle téhož lékařského dobrozdání vzhledem k rozsahu a chroničnosti choroby bezpečně míti zato, že st-l byl již ke dni 3. července 1931, t. j. v den podání ohlášky k pojištění, trvale invalidní. Toto dobrozdání bylo potvrzeno nálezem úředního lékaře zem. úřadu z 3. dubna 1933. St-l měl vzhledem k tomu již 3. července 1931 nárok na invalidní důchod (1. věta cit. §), což znamená, že nejpozději tohoto dne nastal pojistný případ. Ježto pak podle § 5 odst. 5 cit. zákona veškeré ohlášky po vzniku pojistného případu jsou neúčinné, nutno pokládati i přihlášky podané firmou 3. a 18. července 1931 za neúčinné a uznati, že úřadovna A byla nejen oprávněna, ale i povinna zrušiti pojištění provedené na základě těchto neúčinných přihlášek. Na věci nemění nic, že st-l své dosavadní povolání ve skutečnosti vykonává nepřetržitě dále, neboť o tom, je-li pojištěnec podle cit. zákonného ustanovení invalidním, rozhoduje jen objektivní nález lékaře, nikoli subjektivní mínění pojištěncovo. K lékařskému vysvědčení Dra A. nelze přihlížeti, ježto rozhodné je dobrozdání úředního lékaře zem. úřadu. Ostatně pojistným případem je také dočasná invalidita podle § 17 pens. zákona. Nař. rozhodnutím min. soc. péče potvrdilo toto rozhodnutí z důvodů v něm uvedených.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Na sporu jest otázka, zda ohlášky k pensijnímu pojištění z 3. a 18. července 1931 učiněné firmou »Humus« v Praze, u níž st-l byl zaměstnán, na základě kterých byl st-l prohlášen za povinna pensijním pojiš-

těním, byly účinné či nikoliv. Podle § 5 odst. 5 zákona č. 26/1929 Sb. jsou po vzniku pojistného případu veškeré ohlášky neúčinné, leč že nastal pojistný případ ve lhůtě stanovené pro podání ohlášky. Vzhledem k tomu je pro řešení dnešního sporu rozhodujícím momentem, byly-li řečené ohlášky učiněny před nebo po vzniku pojistného případu.

Žal. úřad, jenž v nař. rozhodnutí recipoval in toto důvody první stolice, vyslovil, že pojistný případ nastal u st-le již 3. července 1931, takže ohlášky, o něž jde, byly učiněny již po vzniku pojistného případu, a že byly proto podle cit. zákonného ustanovení neúčinné. Tento svůj úsudek opřel pak o zjištění, že st-l byl již tohoto dne invalidním ve smyslu § 17 zákona č. 26/1929 Sb.

Podle § 17 odst. 1 tohoto zákona nárok na invalidní důchod má pojištěnec trvale nezpůsobilý k výkonu svého povolání. Nezpůsobilý k výkonu povolání jest, kdo pro tělesnou nebo duševní vadu nebo pro slabost tělesných nebo duševních sil nemůže dále zastávat povinnosti svého povolání ani jiného povolání, přiměřeného dosavadnímu povolání, způsobu, jakým byl v něm zaměstnán, jeho postavení v něm jakož i jeho praktickému i teoretickému vzdělání. Z tohoto ustanovení plyne, že při posuzování otázky, nastala-li invalidita ve smyslu cit. předpisu, nelze jako irelevantní vyloučiti okolnost, že zaměstnanec vykonává dále své dosavadní zaměstnání, neboť pensijní zákon podle svého jasného znění předpokládá zde s k u t e č n ý s t a v, spočívající v tom, že pojištěnec své povolání vykonávat nemůže. Pro tento skutečný stav bude pak především rozhodno, zda pojištěnec své povolání neztenčeně f a k t i c k y v y k o n á v á. Teprve kdyby byla na sporu otázka, zda jde kvalitativně skutečně o neztenčené vykonávání dotčeného povolání, mohla by se objeviti potřeba tuto skutečnost zjistiti lékařským posudkem.

Z odůvodnění nař. rozhodnutí, kde se výslovně praví »Na věci nemění nic, že st-l své dosavadní povolání ve skutečnosti vykonává nepřetržitě dále...«, je zcela nepochybně zřejmo, že žal. min. vychází z mylného právního názoru o irelevanci tohoto faktického stavu pro řešení sporné otázky invalidity st-lovy ve smyslu 1. odst. § 17 pens. zákona, který si vykládá nesprávně. Vycházejíc pak z tohoto mylného právního názoru, žal. min. otázkou tvrzeného skutečného výkonu dosavadního povolání st-lova se nezabývalo, při čemž dopustilo se také ještě podstatné vadnosti řízení ve smyslu § 6 zákona o ss, spočívající v tom, že svůj úsudek o invaliditě st-lově opřelo o lékařské znalecké posudky, ač jejich výsledky st-li k vyjádření vůbec nesdělilo (§§ 48 odst. 3, 61 a 70 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.).

Č. 12. 774.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: I. Výrok odvolací disciplinární komise zem. hlav. města Brna, kterým byla potvrzena suspense městského úředníka ze